

HÖRCSIK József

Hettinging, Ohio (1947)
(prof. vallásos verseskötet)

VIRÁGVASÁRNAP

Virágot szórt és hozsánát zengett
És hódolt a nép az Úr előtt,
Ő nézte csendben, fájo szívvel
És szelid szemébe könny szökött.

Hullott a rózsza és pálma ágak:
Éljen a népek új királya!
Brokát köntös és hófehér vászon
Eléje hulltak az út porába.

Vonulj be hozzám, mert én is várlak,
Szívemben nyílnak a hálaágak
És elédbe teszem hódolatul.

A szívem is hogyha könnyed hull—
Odatárom, mint virág a kelyhét,
hogy harmatától étellel teljék.

Hörcsik József

HUSVÉTOM

Lázaz fejem párnámra hajtom
És letünt multamon merengek,—
Látom kis házunk fént a parton
És szeretteim, hogy ünnepelnek.

Ahitatos húsvét ünnepe
Anyám, miért vagy oly szomorú?
Hisz a húsvétnak örülni kéne,
Homlokán mégis fájo ború.

A templomból rég kijöttek már,
Pompás jó ebéd készült mára,
Ablakon áttörő napsugár
Ragzog családunk asztalára.

Tele kacsó, jó piros borral,
Pohárban kéklő ibolya szál,
Lelkük tele húsvétmámmal,
S hála imájuk az égbe száll.

Roskadásig terített asztal—
Eyesre kész minden étel már,
Anyám! a húsvét nem vigasztal?
Ez az üres hely itt kire vár?

E helyre várod bús, rab fiad,
Kinek húsvétja oly egyszerű,
Ki nem tudja ki és mi miatt
A sorsa mért oly keserü.

Csak a lelkem lehet veletek,
Az borúl rátok száz csókkal,
Ti csak vígan ünnepeljétek,—
Én megbékéltem már a sorsommal.

Értem is hullott Krisztus vére
Nagyénteken a keresztfán,
Ő is lelkünk nagy öröme
Föltámadott, húsvét hajnalán.

Vári, jó anyám nem vársz hiába!
Kár a sok fájo könnyedért,
Jézus sem maradt sirjában . . .
Fogságom is egyszer véget ér.

Lázaz fejem párnámra hajtom
És letünt multamon merengek,
A sok fényes, elmúlt húsvétom
És könnyeim csendben perengnek.

Hörcsik J.